

IZ CIKLA SLOVENSkih SONETOV

MIRAN JARC

- I. *Kako bo s Španijo, z Japonsko, s Kino,
kdaj se prične razredni boj v Brazilu,
kako preživlja se felah ob Nilu,
bo li Anglež ukrotil Palestino?*

*Od koga še sprejmimo evangelij
za novi red? Kdo naj bi nas odrešil?
Pa če bi nas premajhne morda zgrešil?
Kdo bolje hude rane nam zaceli?*

*O nas razmišljajo bajé v Parizu,
v Berlinu, v Moskvi, celo v Teheranu,
vsakdo nas gleda z daleč in od blizu.*

*Zato ne sili s svojo se besedo,
zavrzi našo tisočletno vedo,
kaj boš z vasmi in s trgi in z Ljubljano!*

- II. *Čemu si naš neznani Mojzes nas
poselil po deželi tej nesrečni,
kjer hiramó jetniki vekovečni,
kjer nas oži in redči strogi čas?*

*Čemu Orfej si s pesmijo nam zdražil
zavest slovensko uro še poslednjo?
Brez tebe bi minili nezavedno,
nihče poslej nas ne bi več sovražil.*

*In če še vendar nočemo umreti
pokličí nam Usodovec vodnika,
ki našo naj skrivnost nam že razgrne,*

*da zadnji še dvomljivec se spreobrne,
ker sila mračnih časov je velika,
ker hočemo in moramo živeti.*

- III. *Kakšne nas neki najde zadnja žetev,
sprašujemo se ob polnočni uri,
plašni zapiramo hiš svojih duri,
a z jutrom gremo spet na novo setev.*

*Živimo, kakor da nam čas je večnost,
— mar se drevo za svojo rast sprašuje? —
možak pri vinu ves svet premodruje:
kdo bi glavó prodajal za povprečnost?*

*Smo mar Kitajci, ki jim korenina
zaraščena je zemlji prav v srcé,
je kačjo pila naša kri modrost?*

*O, ta zemljica večna je ledina,
vsak rod ponavlja grehe in gorjé
očetov, in odpovedi bridkost.*

*IV. Kot človek brez imena, ki prodaja
bolnikom svojo kri, živalsko živ,
a sam — kaj mar mu kdaj in kje bo zgnil —
hudiču po beznicah se udaja ...*

*Kakor menih, ki davno že na svet je
pozabil, ves zamaknjen v svoj privid,
in zdrzne se le, če v kotiček skrit
vdre zmagovitih ljudstev hrup in vretje,*

*prostaki in sanjarji hkrati spimo
sredi Evrope — glas nam je šibak,
podoba spačena — in še ne znamo,*

*da morda svojsko prav zato živimo.
Smo zrno mar, ki se zakoplje v jamo
in se nekoč razvname v plod težak?*

*V. Zdaj sem samo uho sveta ... Dovolj
si se oko napaslo po lepotah
pokrajin tujih. Po vseh teh samotah
besed sem naših žejen bolj in bolj.*

*Doma sem spet med govorečimi,
ne maram biti vse življenje mrk.
Tu rajši sem pastir, dejal je Grk,
nego vladar nad večno spečimi.*

*Pozdravljen — Bog daj — se srečujemo.
Bo vreme? Vedi vrag! Kot hoče Bog!
A nihče ne drži tu križem rok.*

*In kosa se zabliska, pade klas
— zdaj nič več mračni ne modrujemo —
zdaj sonce se razliva preko nas.*